

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

7-1544/2000
TRGOVAČKI SUD
U ZAGREBU
PRIMLJENO

23-12-2020

poštom — neposredno
u ..... primj. .... priloga
pristojba .....

VUKIĆ I PARTNERI

Broj: Revt 472/2017-5

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A
I
R J E Š E N J E

Vrhovni sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Katarine Buljan predsjednice vijeća, Branka Medančića člana vijeća i suca izvjestitelja, dr. sc. Jadranka Juga člana vijeća, Gordane Jalšovečki članice vijeća i Slavka Pavkovića člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Stečajne mase iza Zecna polja d.o.o. u stečaju iz Osijeka, Vijenac Paje Kolarića kbr. 9 (OIB: 43151121530), kao pravnog slijednika Lapidarij d.o.o. iz Zagreba, Habelićeva kbr. 1 (OIB: 29829212952), zastupanog po punomoćnici Ljerki-Šmit-Primorac, odvjetnici iz Zagreba, protiv tuženika Adris grupa d.d. iz Rovinja, V. Nazora kbr. 1 (OIB: 82023167977), kao pravnog slijednika Tvornice duhana Zagreb d.d. iz Rovinja, Obala Vladimira Nazora kbr. 1 (OIB: 67689631853), zastupanog po punomoćniku Zoranu Vukiću, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Vukić, Jelušić, Šulina, Stanković, Jurcan & Jabuka iz Rijeke, odlučujući o reviziji tužitelja protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-2067/2015-3 od 3. lipnja 2015. kojom je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, Stalne službe u Karlovcu posl. br. P-1944/2000 od 19. prosinca 2014., u sjednici vijeća održanoj 17. studenoga 2020.,

presudio je:

Revizija tužitelja protiv odluke o glavnoj stvari odbija se kao neosnovana.

riješio je:

Revizija tužitelja protiv odluke o naknadi troška postupka odbacuje se kao nedopuštena.

Obrazloženje

Drugostupanjskom presudom:

a/ u stavku I. izreke, odbijena je žalba tužitelja kao neosnovana i potvrđena prvostupanjska presuda:

- u točki I. izreke, u odluci kojom je odbijen zahtjev tužitelja na obvezivanje tuženika isplatiti mu 100,668.832,59 kn s pripadajućim i u izreci presude određenim zateznim kamatama i naknadom parničnog troška,

- u točki II. izreke, u odluci kojom je „naloženo tužitelju u roku od osam dana podmiriti tuženiku trošak postupka u iznosu od 1,010.000,00 kn“,

b/ u stavku II. izreke, preinačena je prvostupanjska presuda u točki II. izreke tako da je odbijen kao neosnovan zahtjev tuženika da mu tužitelj naknadi trošak postupka od 27.165,00 kn.

Protiv dijela drugostupanjske presude kojim je njegov zahtjev odbijen, tužitelj je podnio reviziju, a zbog (kako drži) u postupku počinjenih bitnih povreda iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP-a i čl. 354. st. 1. u svezi sa odredbama čl. 8. i čl. 220. istog Zakona te pogrešne primjene materijalnog prava. Predlaže da se u osporenom dijelu ukinu obje nižestupanjske presude i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje - ali pred drugim sucem.

Na reviziju nije odgovoreno.

Revizija tužitelja u odnosu na odluku o glavnoj stvari nije osnovana, dok u odnosu na odluku o naknadi troška postupka nije dopuštena.

Revizijski sud pobijanu drugostupanjsku presudu ispitao je u smislu odredbe čl. 392.a st. 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11 - 148/11 pročišćeni tekst, 25/13, 28/13 i 89/14 - dalje: ZPP-a), a koja se na temelju odredbe čl. 53. st. 4. u svezi s odredbom čl. 36. Zakona o izmjenama i dopunama ZPP-a ("Narodne novine", broj 57/11) i odredbom čl. 102. st. 1. Zakona o izmjenama i dopunama ZPP-a ("Narodne novine", broj 25/13) primjenjuje na ovaj spor, samo u onom dijelu u kojem se ona pobija revizijom i samo u granicama razloga određeno navedenih u reviziji.

Suprotno tvrdnjama revidenta:

- osporena presuda sadrži pravilno sačinjeno obrazloženje (prema odredbama čl. 375. st. 1. i 5. ZPP-a) i razloge koji je pravno relevantno opravdavaju i iz kojih se može ispitati, one koji nisu ni nejasni niti proturječni, pa ta presuda, kojom je drugostupanjski sud odgovorio na sve žalbene navode relevantne za odluku o predmetu spora (pozivom i na sadržaj prvostupanjske presude), nema nedostataka na koje se tužitelj poziva (ona je jasna, određena u svome sadržaju - i iz nje se može utvrditi o čemu je njome odlučeno i zbog čega) - tako da nije ostvarena bitna povreda iz odredbe čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP-a ili relativno bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. u svezi s odredbom čl. 375. st. 5. ZPP-a, na koju opisno revident ukazuje (navodima: da su "izreka i obrazloženje presude u suprotnosti sa bitnim nesporno utvrđenim činjenicama i materijalnim dokazima a materijalni dokazi koji prileže spisu u obrazloženju presude većim dijelom su specificirani kao

“dokumentacija u spisu”...”, da se presuda ne može ispitati, da su činjenice koje sud nalazi utvrđenim u “direktnoj suprotnosti sa provedenim dokazima”, da svoje uvjerenje sudovi temelje “isključivo na djelovima iskaza svjedoka, koji su čak izvučeni iz konteksta...”, da je “sud zanemario bitnu činjenicu...”),

- a donesena je povodom pravnog lijeka podnesenog protiv prvostupanjske presude, s kojom čini (obzirom da može postojati jedino slijedom odluke suda prvog stupnja) određeno pravno jedinstvo - i temeljena je na činjeničnom utvrđenju prvostupanjskog suda, jasno izraženom u prvostupanjskoj presudi, tako da drugostupanjski sud nije povrijedio niti jednu postupovnu odredbu time što nije ponovio sve razloge na kojima je temeljena prvostupanjska presuda.

Navodi kojima revident osporava ili problematizira utvrđenja na kojima su nižestupanjski sudovi temeljili svoje odluke o njegovom zahtjevu, o sadržaju ovlasti onog koji je u ime prednika tuženika (dalje: tuženika) potpisao prijeporni ugovor sa aneksom - je li u prijepornim radnjama postupao kao punomoćnik po zaposlenju i u dobroj vjeri, o onome što je tim radnjama prethodilo - te o onome što je dokazao, sve to uz tvrdnje da su u postupku pogrešno vrednovani provedeni dokazi (pa i punomoć izdana po tuženiku i iskazi saslušanih svjedoka, uz ostale i Gordana Dolovića, koji su za svoje „iskazivanje“ imali dobre osobne razloge - jer su „u svemu na neki način sudjelovali“), da je trebalo istinitim prihvatiti da je Milan Ilašperger bio ovlašten potpisati predmetni ugovor i anex tome ugovoru - jer je bio zaposlenik tuženika i radio je na mjestu direktora prodaje, tako da je sve suprotno tome „izvan konteksta činjeničnog i pravnog supstrata ovog postupka“ - ali da su sudovi pogrešno zaključili da nije dokazao ono što tvrdi, u biti su samo prigovori činjenične naravi kojima revident iznosi svoju ocjenu provedenih dokaza - koja je različita od ocjene na kojoj je osporena odluka zasnovana, te prigovori o načinu odlučivanja o tužbenom zahtjevu (s izrazom nezadovoljstva ocjenom provedenih dokaza i utvrđenim činjeničnim stanjem), a kako se drugostupanjska presuda ne može pobijati pozivom na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje (u smislu odredbe čl. 385. st. 3. ZPP-a), revizijski sud te prigovore ne može razmatrati u okvirima revizijskog razloga ostvarene bitne povrede iz odredbe čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP-a.

Valja kod toga imati na umu da sudovi imaju ovlast ocjenjivati provedene dokaze - i ovlast odlučivanja o dokazima koje će provesti radi utvrđivanja odlučnih činjenica (čl. 220. st. 2. ZPP-a), pa (da) postupanjem prema toj ovlasti, odnosno time što revident ocjenom dokaza nije zadovoljan i smatra da je već i iz provedenih dokaza istinitim valjalo prihvatiti samo ono što on tvrdi i njegovo tumačenje istinitog (o onome što je u predmetu učinjeno spornim: o tome je li prijeporni pravni posao zaista sklopljen sa tuženikom, o ovlasti onog koji je nastupao u sklapanju toga ugovora kao zaposlenik ili punomoćnik tuženika - pa time i da li sklopljeni ugovor ima učinke ugovora kako glasi i obvezuje li tuženika svojim sadržajem) drugostupanjski sud nije povrijedio niti jedno pravo revidenta.

Tužitelj pogrešno smatra i da je prvostupanjski sud trebao provesti i druge dokaze (pa i dokaz financijsko - knjigovodstvenim vještačenjem), koji bi potvrdili osnovu njegova tužbenog zahtjeva i razjasnili “pod kojim okolnostima, kako i zašto je nestala ili možda nije nestala, sva dokumentacija vezana za poslovanje tuženika sa tužiteljem”, a da je i time što ih nije proveo počinio postupovnu povredu.

Zaključak o tome je li počinjena bitna postupovna povreda u situaciji kad sud ne prihvati svaki prijedlog stranke za provedbu predloženih dokaza zavisí od ocijene je li takvim postupanjem sud nezakonito (u smislu odredbe čl. 354. st. 2. toč. 6. ZPP-a) uskratio stranki mogućnost raspravljanja.

U odnosu na to tužitelju je za odgovoriti da mu je u konkretnom slučaju raspravljanje o predmetu spora, kroz svo razdoblje njegova trajanja - a koje se nipošto ne može označiti kratkim, omogućeno već i time što je pozivan na ročišta na kojima se mogao izjasniti o provedenim dokazima i navodima tuženika, odnosno time što mu je dana prilika da predlaže dokaze i da prigovara provedenim dokazima i njihovoj ocjeni, a na okolnosti što nije prihvaćeno sve ono što je predložio i zahtijevao ili našao potrebitim provesti (i što je time nezadovoljan) - jer su sudovi našli (u svoj dugotrajnosti postupka) da je predmet spora dovoljno raspravljen već i s provedenim dokazima i da se već i njihovom ocjenom mogu utvrditi sve činjenice relevantne za odluku o tome predmetu, ne može s osnovom temeljiti stav o povredi počinjenoj po sudu.

Neku od postupovnih povreda zbog koje bi osporena odluka bila ili mogla biti nezakonita, drugostupanjski sud nije počinio niti u svezi roka u kojemu je donio osporenu presudu - odnosno (kako to revident u reviziji ističe) zbog "brzinskog rješavanja njegove žalbe....u vremenu kraćem od 3 mjeseca...obzirom na činjenicu da je opće poznato da se drugostupanjske odluke u parničnim postupcima Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske donose u vremenu od 4 ili 5, pa i više godina...", a sve polazeći od toga da su rokovi za donošenje presude u sporu instruktivne naravi - i njihovo nepridržavanje samo po sebi ne čini odluku donesenu unutar ili izvan propisanog roka nezakonitom.

Revizijski sud pritom primjećuje:

- da je drugostupanjski sud postupao a i trebao postupati samo u smislu odredbe čl. 10. st. 1. ZPP-a, prema kojoj: "Sud je dužan postupak provesti bez odugovlačenja, u razumnom roku, i sa što manje troškova te onemogućiti svaku zlouporabu prava u postupku.",

- da se ovdje radi i o dugotrajnom sporu i da postupanjem u rokovima za odlučivanje tužitelj u ničemu nije doveden u pravno nepovoljniju poziciju.

Nije ostvaren niti revizijski razlog pogrešne primjene materijalnog prava.

Pogrešna primjena materijalnog prava postoji kad sud nije primijenio odredbu materijalnog prava koju je trebao primijeniti ili kad tu odredbu nije pravilno primijenio (čl. 356. ZPP-a).

Predmetom spora zahtjev je tužitelja na obvezivanje tuženika naknaditi mu štetu od 100,668.832,59 kn „na ime izgubljene zarade zbog povrede Ugovora o poslovnoj suradnji bez datuma te Anexa tom ugovoru od 28. travnja 1995.“, a koje je sklopio (kako tužitelj tvrdi) prednik tužitelja C.T. - Automati d.o.o. iz Zagreba kao zakupodavac i tuženik kao zakupoprimalac aparata za prodaju cigareta.

Sporno je i u revizijskom stupnju je su li prednici stranaka, oni na koje Ugovor o poslovnoj suradnji bez datuma te Anex tom ugovoru od 28. travnja 1995. glase, bili u

poslovnom odnosu na temelju toga Ugovora i Anexa: konkretno, je su li ti pravni poslovi potpisani po osobi ovlaštenoj po tuženiku za njihovo sklapanje - pa ako jesu, sporno je postoje li i sve pretpostavke za odgovornost tuženika za prijepornu štetu (koju tužitelj, kako drži, trpi jer tuženik nije ispunio obveze iz tih pravnih poslova) iz Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 107/95, 7/96, 91/96, 112/99 i 88/01 - dalje: ZOO-a), koji se u ovom slučaju primjenjuje na temelju odredbe čl. 1163. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05 i 41/08), i to:

- odredbe čl. 17. st. 1., kojom je propisano: „Sudionici u obveznom odnosu dužni su izvršiti svoju obvezu i odgovorni su za njezino ispunjenje.“,

- odredbe čl. 154. st. 1., kojom je propisano: „Tko drugome uzrokuje štetu dužan je naknaditi je ako ne dokaže da je šteta nastala bez njegove krivnje.“,

- odredaba čl. 262. st. 2., kojima je propisano: (stavak 1.) „Vjerovnik u obveznom odnosu ovlašten je od dužnika zahtijevati ispunjenje obveze, a dužnik je dužan ispuniti je savjesno u svemu kako ona glasi.“, (stavak 2.) „Kad dužnik ne ispuni obvezu ili zakasni s njezinim ispunjenjem, vjerovnik ima pravo zahtijevati i naknadu štete koju je uslijed toga pretrpio.“,

- odredaba čl. 266., prema kojima: (stavak 1.) „Vjerovnik ima pravo na naknadu obične štete i izmakle koristi, koje je dužnik u vrijeme sklapanja ugovora morao predvidjeti kao moguće posljedice povrede ugovora, a s obzirom na činjenice koje su mu tada bile poznate ili morale biti poznate.“, (stavak 4.) „Strana koja se poziva na povredu ugovora dužna je poduzeti sve razumne mjere da bi se smanjila šteta izazvana tom povredom, inače druga strana može zahtijevati smanjenje naknade.“,

Drugostupanjski sud je zahtjev tužitelja ocijenio neosnovanim i (potvrđivanjem prvostupanjske presude) odbio primjenom pravila o teretu dokazivanja i uz osnovni i odlučan zaključak da tužitelj nije dokazao ono što tvrdi i na čemu zahtjev temelji (polazeći od smisla odredbe čl. 26. ZOO-a, prema kojoj: "Ugovor je sklopljen kad su se ugovorne strane suglasile o bitnim sastojcima ugovora."- dakle, kada su ugovorne strane postigle suglasnost volja da ugovor obvezuje):

- da je zaista sklopio prijeporni Ugovor sa Aneksom, takav da bi vezivao tuženika i obvezivao ga na postupanje u svezi kojeg je zahtjev postavljen, odnosno

- da je onaj koji je sa njime potpisao taj Ugovor sa Aneksom bio ovlašten po tuženiku sa učincima dati taj potpis,

te da zbog toga ne može sa uspjehom na Ugovoru (sa Aneksom), koji nije ni nastao, temeljiti svoj zahtjev.

Shvaćanje drugostupanjskog suda je pravilno.

Naime, tužitelj je, a da bi uspio u sporu, prije svega trebao dokazati postojanje onog osnovnog, na čemu ustraje i u reviziji:

- da je sklopio ugovor sa tuženikom u sadržaju koji rađa učinke i ovoga obvezuje, odnosno da je tuženika u sklapanju toga ugovora (i to ne tipskog, već specifičnog ili kako ga sudovi naznačuju - "atipičnog", za sklapanje kojeg je po punomoćniku trebala i specifična punomoć, dakle - također "atipična", sa naznakom da se daje za sklapanje konkretnog i u punomoći određenog pravnog posla) zastupala upravo za to ovlaštena osoba - bilo kao punomoćnik po zaposlenju bilo po posebnoj punomoći,

- konkretno, da su ugovori (osnovni bez datuma i anex) na kojima temelji svoje potraživanje, sa tuženikove strane sklopljeni po osobi koja je kod tuženika po redovitom tijeku stvari obavljala poslove sklapanja upravo prijemnih ugovora (dakle: ne samo za prodaju proizvoda iz tuženikova asortimana) i da se upravo zbog toga tu osobu glede ovlaštenja za zastupanje treba smatrati tuženikovim punomoćnikom po zaposlenju (takvom da joj nije bila potrebna još i posebna punomoć za te poslove: jer bi njezina ovlast za takve proizlazila već iz činjenice što je obavljala određenu dužnost, sadržaj koje je stalno obavljanje i tih poslova - čime je određen i sadržaj odnosno opseg njezinih ovlasti), sve u smislu odredbe čl. 43. st. 1. Zakona o trgovačkim društvima ("Narodne novine", broj 111/93, 34/99, 121/99 - vjerodostojno tumačenje čl. 2., 7. i 8. ZID Zakona NN 34/99, 52/00, 118/03, 107/07, 146/08, 137/09, 125/11 - 152/11 pročišćeni tekst, 111/11, 68/13 - dalje: ZTD-a), prema kojoj: „Osoba čija je dužnost da kao radnik trgovačkoga društva obavlja poslove koji po redovitom tijeku stvari uključuju i sklapanje određenih ugovora, odnosno poduzimanje određenih pravnih radnji, ovlaštena je da kao punomoćnik društva sklapa i te ugovore i poduzima te pravne radnje u granicama poslova koje obavlja.“ - ili, ako već nisu sklopljeni po takvoj osobi - punomoćniku po zaposlenju, da su potpisani po osobi koja je za njihovo sklapanje imala posebnu punomoć izdanu po tuženiku upravo za te poslove.

Tek bi se u takvoj situaciji (da je to dokazao) na odnos stranaka imale primjeniti navedene odredbe ZOO-a o odgovornosti ugovorne strane za štetu uzrokovanu povredom ugovora.

U okolnostima konkretnog slučaja i polazeći od činjeničnog utvrđenja - da tužitelj navedeno nije dokazao, a sve polazeći od odredaba čl. 7. st. 1. i čl. 219. st. 1. ZPP-a (prema kojima je svaka stranka dužna iznijeti činjenice i predložiti dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojima pobija navode i dokaze protivnika) te odredbe čl. 221.a ZPP-a (kojom je propisano: „Ako sud na temelju izvedenih dokaza (članak 8.) ne može sa sigurnošću utvrditi neku činjenicu, o postojanju činjenice zaključit će primjenom pravila o teretu dokazivanja.“) - i (sa time u svezi) da prijeporni pravni posao nije sklopljen (potpisan od tuženika po osobi ovlaštenoj za sklapanje Ugovora sa Aneksom - niti kao punomoćniku po zaposlenju niti po posebnoj punomoći), odnosno da se prednici stranaka nisu suglasili o bitnim sastojcima ugovora i sklopili ugovor, drugostupanjski sud nije imao razloga udovoljiti zahtjevu tužitelja ili zaključiti da tužitelj na prijepornom Ugovoru sa Aneksom može sa osnovom temeljiti svoje potraživanje.

U tim okolnostima, to što je tužitelj imao volju za sklapanje ugovora kojeg spominje ili htio takav ugovor - pa moguće i smatrao da je sadržajem potpisanog ugovora ovog sklopio, drugostupanjski sud pravilno ne nalazi odlučnim - budući da:

- takvu volju za sklapanjem ugovora nije imao (iskazao) i tuženik,

- (time) nije postignuta i navedena (potrebna da bi ugovor imao učinke) suglasnost volja svih stranaka ugovora za njegovo sklapanje.

Iako nije utjecala niti mogla utjecati na odluku o predmetu spora, činjenica da je tužba u ovome predmetu podnijeta tek 27. travnja 2000., dakle po proteku čak pet godina od sklapanja (28. travnja 1995.) prijepornog Aneksa - a svakako i od osnovnog ugovora, sve iako je tužitelj i sam izjavio da je tuženik već i po proteku samo „nekoliko mjeseci“ od sklapanja ovih sklopio isti takav ugovor sa drugim poduzećem - koje je „faktično preuzelo“ njegov ranije ugovoreni posao“, u najmanjem (sve i da je tužitelj dokazao da se prijeporni ugovor bar počeo izvršavati: bilo po njemu ili po tuženiku) ne dokazuje nešto što bi bilo suprotno navedenom.

Stoga, a budući da je osporena presuda utemeljena na takvome (pravilnom) shvaćanju i ne postoje razlozi zbog kojih je revizija izjavljena, to je reviziju tužitelja protiv osporene presude u odluci o glavnoj stvari valjalo odbiti kao neosnovanu (na temelju odredbe čl. 393. ZPP-a) odlukom kao u izreci, u presudi.

Tužitelj je reviziju podnio i protiv drugostupanjske odluke o parničnom trošku.

Reviziju u tome dijelu valja razmotriti u svijetlu:

- odredbe čl. 129. st. 5. ZPP-a, prema kojoj: "Odluka o troškovima u presudi smatra se rješenjem.",

- odredbe čl. 400. st. 1. ZPP-a, prema kojoj: "Stranke mogu izjaviti reviziju i protiv rješenja drugostupanjskog suda kojim je postupak pravomoćno završen u sporovima u kojima bi revizija bila dopuštena protiv drugostupanjske presude (članak 382.).",

- odredbe čl. 400. st. 3. ZPP-a, prema kojoj: "U postupku o povodu revizije protiv rješenja na odgovarajući će se način primjenjivati odredbe ovog zakona o reviziji protiv presude".

Sukladno tim odredbama ZPP-a, revizija bi bila dopuštena protiv drugostupanjskog rješenja o parničnom trošku ako bi to rješenje imalo značaj rješenja iz odredbe čl. 400. st. 1. ZPP-a: kojim je postupak pravomoćno završen.

Međutim, obzirom da parnica počinje teći samo u odnosu na predmet (meritum) spora i (po prirodi stvari) samo za ovog (glede kojeg jedino teče) može i završiti, a imajući na umu i da se samo u svezi predmeta (merituma) spora ispituje dvostruka litispendencija i identitet spora (tako da je, primjerice, samo glede njega dopuštena i objektivna preinaka zahtjeva), to je za zaključiti:

- da se pod izrazom "postupak" iz odredbe čl. 400. st. 1. ZPP-a podrazumijeva samo postupak u odnosu na predmet (meritum) spora, odnosno (time) da se odredba čl. 400. st. 1. ZPP-a odnosi samo na rješenja kojima se prekida litispendencija i pravomoćno završava parnični postupak glede predmeta spora,

- da parnične troškove čine izdaci učinjeni u tijeku ili u povodu postupka (čl. 151. st. 1. ZPP-a), oni o kojima se samo odlučuje "u presudi ili rješenju kojim se završava postupak" (čl. 164. st. 4. ZPP-a), ali odluka o njima (upravo i prema smislu te odredbe čl. 164. st. 4. ZPP-a) nema značaj rješenja kojim se završava postupak i u odnosu na koje bi bila dopuštena revizija.

Polazeći od prethodno navedenog, protiv osporene odluke o parničnom trošku nije dopuštena revizija.

Izloženo shvaćanje o nedopuštenosti revizije protiv pravomoćnog rješenja o parničnom trošku prihvaćeno je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 16. studenoga 2015. i glasi: "Pravomoćno rješenje o troškovima parničnog postupka nije rješenje protiv kojeg bi bila dopuštena revizija".

Stoga je, a na temelju odredbe čl. 392.b st. 1. u svezi s odredbom čl. 400. st. 3. ZPP-a, reviziju tužitelja protiv odluke o parničnom trošku valjalo odbaciti kao nedopuštenu odlukom kao u izreci, u rješenju.

Zagreb, 17. studenoga 2020.

Predsjednica vijeća:
Katarina Buljan, v.r.

ZA TOČNOST OTPRAVKA

Ovlašteni službenik:

Voditelj Pisarnice za prijem i otpremu

Mirko Paša

VUKIĆ i partneri
PRIMLJENO / OTPREMLJENO
01-02-2021
PRIMIO: _____
UPUTA: _____